

skulle være en miljømæssig rigtig ordning, at det skulle være en fleksibel ordning. Mange ordførere har understreget, hvori fleksibiliteten består, og det skulle være en solidarisk ordning.

Efter at forslaget er lagt frem, er der en række kommuner, som repræsenterer de tyndtbefolkede områder, der har været i udvalget og sagt: Vi frygter, at det her kan komme til at give os store udgifter. Hvad har vi så gjort? Så har vi sagt: Hvis det viser sig, at det er rigtigt, at der er hold i, at der vil opstå urimelig store udgifter for enkelte kommuner ofte med et svagt indtægtsgrundlag, så vil vi vende tilbage til Folketinget og til offentligheden med det spørgsmål og så tage stilling til, hvordan vi kan hjælpe dem i den konkrete situation.

Men hvis vi gjorde som Venstre og De Konservative, i det omfang de overhovedet vil gøre noget ved problemet, og sagde: Planlæg I bare løs derude, for det er statskassen, der betaler i den sidste ende, så ville det være at sige, at så skal denne løsning ikke dækkes hverken i denne dronnings eller den kommende konges tid. Det er den bekymring, jeg har. Det er den bekymring, jeg har.

Det har været meget svært for mig at se, hvor Venstres og De Konservatives vilje til at nå en løsning har været i denne sag. Jeg har gentagne gange åbnet muligheden for, at vi kunne beskrive yderligere, hvordan sikkerheden i forhold til de tyndtbefolkede områder kunne sikres, hvis man ville forlade statsfinansieringsmodellen i forhold til planlægningen. Det har man ikke villet.

I dag kan man sammenfatte partiernes synspunkter på en måde og sige, at den første melding, de har givet, er, at der skal ske så lidt som muligt, og den anden er, at staten skal betale, hvad det koster. Og det siger sig selv, at det ikke er noget holdbart grundlag for regeringen at arbejde ud fra.

Nu ser jeg den forhenværende udenrigsminister gå søgende rundt ved min plads, hvor alle papirerne er. Jeg kan roligt sige, at vi skulle have haft et møde ude i byen, men de tilstedeværende Venstrefolk har haft ordet – tror jeg – 25 gange hver her i eftermiddag, selv om udfaldet på forhånd lå klart. Men god fornøjelse!

Det sidste, jeg skal sige, er, at jeg står ved den fleksibilitet, der er indbygget. Jeg står ved den lokale planlægning, og jeg står ved mit løfte til de tyndtbefolkede områder. Men jeg vil med næb og kløer modsætte mig den opfattelse, at vi bare kan lade staten betale for alle miljøproble-

mer i det her land, for så bliver de ikke løst. Det viser al erfaring.

Og Venstre og De Konservative må én gang lære, at vi ikke bare altid kan sende regningen videre til nogle andre og så lade dem betale. Der må være noget, der hedder ansvar i denne her forbindelse, hvad enten man bor på landet, eller man bor i byen, og de, der bor på landet, må være sikre på, at de ikke kommer til at betale mere som enkeltborgere end dem, der bor i byerne.

Formanden:

Så går vi over til anden omgang.

Jens Vibjerg (V):

Ministeren startede med at sige, at han mindes få sager, som var så grundigt belyst. Så må jeg sige, at det ikke lyder godt.

I den konkrete sag ved man ingenting om nedsivningens miljømæssige påvirkninger. Og der er immervæk lagt op til, at det drejer sig om halvdelen af anlæggene. Man har ingen typegodkendelse. Jeg sagde ved førstebehandlingen, at de 64.000 ejendomme var et slag på tasken. Ministeren rettede mig og sagde, at det var et skøn. Jeg har så accepteret, at det er et skøn, men det er et meget usikkert skøn. Det kan lige så godt blive 100.000.

Så er jeg jo nødt til at spørge ministeren, om Kommunernes Landsforening er helt galt afmarcheret. Er Det Skæve Danmark helt galt afmarcheret? Er landbrugets organisationer helt galt afmarcheret? Er Komiteen for Landsbyer og Landdistrikter helt galt afmarcheret? Eller hvad med borgergruppen i Lemvig, hvad med borgmestrene i Storstrøms Amt, ja, hvad med økologerne? Er de alle galt afmarcheret?

Så spørger ministeren, hvor V's og K's vilje er. Ministeren har end ikke forsøgt at finde ud af, hvor vores vilje til løsning var. Vi er ikke en eneste gang blevet indbudt til forhandling, ja, end ikke til en drøftelse eller udveksling af synspunkter.

Og så slutter ministeren med at sige, at vi ikke kan sende regningen videre. I det tilfælde her sender vi – i mange tilfælde – en kæmperegning videre til mennesker, som endog har betalt én gang både for tilslutning og drift.

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Vi anmodede om at få forslaget tilbage, fordi vi ikke synes, det var særlig grundigt belyst på en række punkter, og når ministeren siger, det er så